

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมเสริม
ประสบการณ์คำคล้องจองประกอบภาพ โรงเรียนบ้านพระพุทธร
อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา

DEVELOP SPEAKING SKILLS OF PRESCHOOL CHILDREN IN KINDERGARTEN GRADE 2
BY USING ACTIVITIES TO ENHANCE THE EXPERIENCE OF RHYMING WORDS
WITH PICTURES BAN PHRA PHUT SCHOOL CHALOEM PHRA KIAT
DISTRICT NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

วรรณิภา เรียงกลาง

WANNIPHA RIANGKLANG

โรงเรียนบ้านพระพุทธร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 2
BANPHRAPHUT SCHOOL NAKHONRATCHASIMA PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 2
จังหวัดนครราชสีมา
NAKHONRATCHASIMA

Received: April 19, 2023

Revised: August 7, 2023

Accepted: August 7, 2023

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธร อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 11 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1. แผนการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้าน การพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 5 แผน 2. แบบทดสอบพัฒนาการทางการพูด 3. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย 4. สื่อการสอนคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t-test for dependent samples ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะการพูด มีพัฒนาการด้านการพูดที่สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม โดยก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 และหลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

13.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 ซึ่งทำให้เห็นว่าทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพมีพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ: พัฒนาทักษะการพูด เด็กปฐมวัย คำคล้องจองประกอบภาพ

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare the speaking skills of early childhood children before and after the activity. Enhance the experience by using rhyming words to accompany the picture. The sample group used in this research is male-female preschool children. Age between 4-5 years old, studying in kindergarten year 2, Ban Phra Phuttha School Chaloen Phra Kiat District, Province Nakhon Ratchasima, semester 2, academic year 2022, totaling 11 students by using specific research tools Consists of 1) an activity plan for enhancing experiences using rhyming words with pictures to develop skills Speech of preschool children, kindergarten grade 2, number 5, plan 2, speaking development test for early childhood before and after the activity, 3) a record form for observation of speaking behavior for early childhood children; 4) word-based teaching materials. rhyme accompanying the picture to develop speaking skills for early childhood children The statistics used for data analysis were the mean. standard deviation and the T-test for dependent samples for the two groups. early childhood Has been organized to enhance the experience using rhyming words with pictures to develop speaking skills. have development Higher speech before receiving an event Before the activity, the mean was 8.00 standard deviation. was 1.00 and after the activity had a mean of 13.82 and a standard deviation of 1.94. It can be seen that The speaking skills of early childhood children after organizing the activity using rhyming words with pictures have significantly improved. Significance at the .05

Keywords: speaking skills, early childhood, rhyming words with pictures

บทนำ

การจัดการศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ โดยเฉพาะการจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นการจัดการศึกษาที่เป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนามนุษย์ เพราะเด็กในวัยนี้ เป็นวัยแห่งช่วงพลังการเจริญเติบโตของชีวิตที่ควรได้รับการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนอย่างถูกต้องเหมาะสมตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อให้เติบโตเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในอนาคต (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2542) และจากพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ได้พระราชทานในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ความว่า บุคคลจะพัฒนาได้ก็ด้วยปัจจัยประการเดียวคือ การศึกษา การศึกษานั้นแบ่งเป็นสองส่วน คือ การศึกษาด้านวิชาการ ส่วนหนึ่งการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นผู้มีจิตใจใฝ่ดีใฝ่เจริญ ละออยซำกั้วบาปส่วนหนึ่ง การพัฒนาบุคคลจะต้องพัฒนาให้ครบถ้วนทั้งสองส่วน เพื่อให้บุคคลได้มีความรู้

ไว้ใช้ประกอบการและมีความดีไว้ เกื้อหนุนการประพฤติปฏิบัติทุกอย่างให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร การศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาบุคลากรของประเทศโดยเริ่มพัฒนาตั้งแต่ปฐมวัยทั้งความรู้ทางด้านวิชาการและการอบรม บ่มนิสัยถือเป็นบทบาทสำคัญของบ้าน ชุมชน โรงเรียนที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของเด็กในการจะจัดกระบวนการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนและจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาเด็กเต็มตามศักยภาพทั้งด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคมและสติปัญญาโดยเฉพาะศักยภาพทางด้านปัญญานั้น

สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (2541) ได้กล่าวถึง พัฒนาการทางสติปัญญาว่า ความสำคัญของความเป็นมนุษย์ อยู่ที่มนุษย์มีความสามารถในการสร้างความรู้ผ่านการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งปรากฏในตัวเด็กตั้งแต่แรกเกิด ความสามารถนี้คือ การปรับตัว (Adaptation) เป็นกระบวนการที่เด็กสร้างโครงสร้างตามความคิด (Scheme) โดยมีการปฏิสัมพันธ์ซึมซับประสบการณ์ (Accommodation) ตามสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดความสมดุลในโครงสร้างความคิด ความเข้า (Equilibration) ความสามารถนี้เป็นส่วนสำคัญของโครงสร้างทางสมอง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ศักยภาพด้านปัญญาเป็นพัฒนาการที่สำคัญควรพัฒนาให้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งหนึ่งในพัฒนาการทางด้านสติปัญญา คือ พัฒนาการทางด้านภาษา ภาษามีหน้าที่สำคัญ หน้าที่ของภาษา คือ สิ่งที่ใช้ในการแปลความหมายตั้งแต่ยังเล็ก

ภาษามีความสำคัญต่อพัฒนาการของมนุษย์ในแง่บุคคลและสังคมหลายทิศทาง ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอด มรดกทางวิชาการและวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่ง จากคนรุ่นหนึ่งไปยังรุ่นถัดไป ภาษาเป็นระบบ สัญลักษณ์ที่เพิ่มพูนพัฒนาการทางสติปัญญาระดับบุคคล สังคมและอารยธรรมของโลก การพูดนับเป็นทักษะหนึ่งของภาษา การพูดเป็นทักษะในการสื่อความหมายซึ่งเป็นทักษะการคิดพื้นฐานที่บอกแน่นอนว่าจะพูด เพื่อถ่ายทอดความคิดเกี่ยวกับอะไรและเพื่ออะไร การจัดโครงสร้างของสิ่งที่จะพูดได้ถูกต้องครบถ้วน การจัดลำดับ ความคิดของเรื่องที่จะพูดต่อเนื่องและสอดคล้องกัน การเลือกวิธีนำเสนอและสำนวนภาษาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการพูด การเรียบเรียงความคิดทั้งหมดแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด การใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการนำเสนอความคิดด้วยการพูด เช่น น้ำเสียง สีหน้าท่าทาง จังหวะการพูดตามที่เรียบเรียงไว้ เพื่อนำเสนอความคิดของตนออกมาตามลำดับต่อเนื่องครอบคลุมประเด็นสำคัญและมีรายละเอียดครบถ้วน โดยใช้วิธีที่เหมาะสมทำให้ผู้ฟังเกิดการตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ ความสามารถด้านการพูดของเด็กคือ ความสามารถทางภาษาที่เด็กแสดงออกด้วยการใช้ ถ้อยคำ ถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการออกมาเป็นภาษาพูด เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ และสื่อสารได้อย่างถูกต้อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ความสามารถทางด้าน การพูดคำศัพท์ ความสามารถทางด้าน การพูดเป็นประโยคและความสามารถทางด้าน การพูดเป็นเรื่องราว ผู้ใหญ่ควรส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางด้าน การพูดสูงขึ้น ซึ่งนับเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่จำเป็น เพราะเมื่อเด็กเติบโตขึ้นภาษาพูดจะแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่พูดเป็นอย่างไรดังที่ นนทพันธ์ ภักดีผดุงแดน (2546, น. 88) กล่าวว่า คนดีนั้นคือดีด้วยการมีวิชาความรู้ ศิลปะศาสตร์ต่าง ๆ และประพฤติดีด้วยดี พร้อมทั้งกาย วาจา ทั้งอวัยวะใจคอ สุขภาพเรียบร้อยสมกับหน้าที่ของการปลูกฝังให้เด็กดีด้วยวาจาหรือมีการพูดดี พูดอย่างมีศิลปะนับเป็นหนึ่งในปัจจัยของการเป็นคนดี ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อมีศักยภาพทางด้านสติปัญญาในส่วนของภาษา คือการพูดแล้วการปลูกฝังให้พูดดี พูดอย่างมีศิลปะ จึงรวมเอาทั้งส่วนของการศึกษาด้านวิชาการและการอบรมบ่มนิสัยเข้าไว้ด้วยกัน

มนุษย์จึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้สามารถเติบโตและเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต โดยปลูกฝังให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการรับรู้ เรียนรู้และการแสวงหาความรู้ตั้งแต่วัยเด็ก สิ่งสำคัญที่สุดก็คือภาษา เพราะภาษามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีมนุษย์สามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้รวดเร็วเข้าใจง่ายที่สุด และนอกจากนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อกับผู้อื่นเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ซึ่งกันและกัน การติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดความรู้ซึ่งกันและกันนี้อาจจะสื่อออกมาหลายรูปแบบ เช่น ในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและแน่นอนที่สุดวิธีพูดย่อมเป็นวิธีติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด นอกจากนั้นการพัฒนาภาษาพูดยังเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาภาษาอื่นติดตามมาอีกด้วย (กรมวิชาการ, 2541, น. 1) การใช้ภาษาสำหรับการพูดและการสนทนาจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมากทั้งในชีวิตประจำวันและชีวิต การทำงาน การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องใช้ภาษาอยู่เสมอ การใช้คำพูดในการสื่อสารถึงบุคคล เป็นวิธีทางหนึ่งในการถ่ายทอดชักนำเอาความรู้สึกนึกคิดของตนมาตีแผ่แสดงให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจ เมื่อเป็นเช่นนี้การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่น ดังนั้นการพูดการสนทนาที่ดีถูกต้องเหมาะสมจึงเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดีสำหรับบุคคลในอนาคต (สุภี วงศ์ลับ, 2555, น. 2)

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนเด็กปฐมวัยจึงมุ่งเน้นที่จะเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กปฐมวัยก่อนเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 มุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา อย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีความสุขและเหมาะสมตามวัย มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นคนดี มีวินัย และสำนึกความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ ครอบครัวยุวมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก แต่ด้วยอิทธิพลของการใช้ภาษาท้องถิ่นในชีวิตประจำวันจึงทำให้พัฒนาการด้านการใช้ภาษาไทยเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ในระดับชั้นสูงขึ้น จากสภาพปัญหาดังกล่าวทำให้ทราบว่าพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่เป็นประจำที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นผลปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม แต่เนื่องจากบุคคลแต่ละคนแตกต่างกัน อีกทั้งสิ่งแวดล้อมของบุคคลก็ไม่เหมือนกัน จึงส่งผลให้พฤติกรรมของมนุษย์แตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน จึงได้แนวคิดว่าการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้หากจัดสภาพแวดล้อมและเทคนิควิธีที่เหมาะสม (กมลรัตน์ คะนองเดช, 2554, น. 1)

จากสภาพปัญหาในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่าเด็กปฐมวัยมีปัญหาในการใช้ภาษาไทย โดยการพูดภาษาไทยไม่ชัด การใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสาร อีกทั้งยังขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ซึ่งจากสภาพปัญหาและความสำคัญดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเตรียมความพร้อมทางภาษาไทยในการพูดโดยการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพเป็นสื่อการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

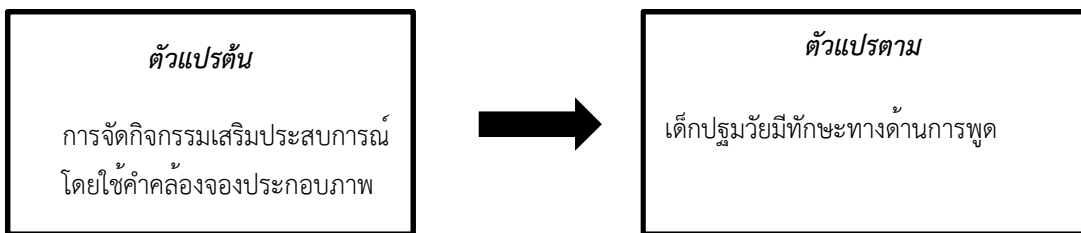
วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ

สมมุติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดมีทักษะทางการพูดที่สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธร อำเภोजেলাมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 11 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 5 แผน ระยะเวลาในการวิจัย ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 1 ภาคเรียน โดยได้ทำการทดลองตามแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 แผน วันละ 20 นาที

2.2 แบบทดสอบพัฒนาการทางด้านการพูด สำหรับเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

2.3 แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

2.4 สื่อการสอนคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 เก็บข้อมูลก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบพัฒนาการทางด้านการพูดควบคู่กับแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ประกอบกับการสังเกตพฤติกรรมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามหน่วยการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนประจำชั้นได้จัดขึ้น เพื่อสังเกตพัฒนาการทางด้านทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

3.2 ผู้วิจัยทดลองกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ ทั้งหมด 5 แผน ระยะเวลาการทดลอง 1 สัปดาห์ วันละ 20 นาที ดังนี้ วันที่ 1 คำคล้องจองโรงเรียน วันที่ 2 คำคล้องจองฉันชอบดอกไม้ วันที่ 3 คำคล้องจองฝนตกพรำพรำ วันที่ 4 คำคล้องจองอาบน้ำ และวันที่ 5 คำคล้องจองข.ไข่

3.3 ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการทางด้านทักษะการพูดก่อนการจัดกิจกรรม โดยใช้แบบทดสอบพัฒนาการทางด้านการพูดควบคู่กับแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมและใช้สถิติในการวิเคราะห์หาค่า E1

3.4 เมื่อผู้วิจัยจัดกิจกรรมครบตามระยะเวลาที่กำหนด ผู้วิจัยทำการประเมินหลังการจัดกิจกรรมอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบพัฒนาการทางด้านการพูดควบคู่กับแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมชุดเดียวกันกับที่ใช้ประเมินก่อนการจัดกิจกรรมใช้สถิติในการวิเคราะห์หาค่า E2

3.5 เมื่อได้คะแนนจากการบันทึกพฤติกรรมทางด้านทักษะการพูด โดยใช้แบบทดสอบพัฒนาการทางด้านการพูดควบคู่กับแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแล้ว จากนั้นหาค่าที่ (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน เพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนก่อนและหลังทักษะการพูดจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ โดยคำนวณค่า t - test for dependent samples

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ โรงเรียนบ้านพระพุทธ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครราชสีมาได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการพูดการจัดการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ

การจัดการจัดกิจกรรม							
เสริมประสบการณ์	N	คะแนนเต็ม	M	SD	t	sig.	
ก่อนจัดกิจกรรม(E1)	11	20	8.00	1.00	15.43*	.000	
หลังจัดกิจกรรม(E2)	11	20	13.82	1.94			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดสูงกว่าก่อนการจัดการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้

ผลจากการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธรูป ตามสมมติฐานได้กล่าวว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูด มีพัฒนาการพูดที่สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรม ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมระหว่างก่อนและหลังการจัดการจัดกิจกรรมปรากฏว่าหลังการจัดการจัดกิจกรรม โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธรูป เด็กมีพัฒนาการด้านการพูดสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม โดยก่อนการจัดการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 และหลังการจัดการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.94 จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดการจัดกิจกรรมโดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพมีพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นเป็นไปตามสมมติฐาน

อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ของบทความวิจัยเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธรูป มีประเด็นการอภิปรายผล ดังนี้

1. ทักษะด้านการพูด โดยการบอกชื่อสิ่งของหรือสถานที่หลังการจัดประสบการณ์ แสดงให้เห็นว่าการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เด็กปฐมวัยสามารถบอกชื่อสิ่งของที่พบเห็นจากของจริง รูปภาพ หรือจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนาจากสิ่งที่พบเห็น หรือจากสิ่งที่เด็กสนใจ จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในการเรียกชื่อ และอธิบายลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ เคอรี่ตัน เรื่องแก้ว (2554, น. 1-2) ที่กล่าวว่าภาพประกอบนั้นถือว่าเป็นหัวใจ

ของหนังสือสำหรับเด็ก เนื่องจากเด็กจะอ่านหนังสือด้วยภาพมากกว่าอ่านด้วยตัวหนังสือ ภาพจะช่วยเด็กในการอธิบายเรื่องราวหรือสิ่งของต่างๆ ได้ ภาพจะช่วยสร้างความหมายของตัวอักษรที่เด็กอ่านให้เกิดขึ้น ทำให้เด็กทราบความหมายของคำหรือข้อความได้ ภาพยังช่วยบอกเหตุการณ์บอกความรู้สึก และภาพยังช่วยขยายประสบการณ์ของเด็กได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. ทักษะด้านการพูด โดยการเล่าเรื่องจากภาพหลังการจัดประสบการณ์ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 เด็กสามารถเล่าเรื่องจากภาพที่เคยพบเห็นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ คณิศร ตริผล (2550, น. 50) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยที่เน้นการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนเด็กปฐมวัย การเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เด็กหรือผู้เรียนมีอยู่เดิมให้สัมพันธ์กับกิจกรรมที่จัดขึ้น อาจเป็นการเล่าเรื่องจากภาพที่เคยพบเห็น หรือมีประสบการณ์มาก่อน การบูรณาการกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการปรับบทบาทครูเป็นการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัยโดยมีเป้าหมายพัฒนาเด็กในด้านทักษะทางภาษาความคิดสร้างสรรค์และค่านิยมทางสังคมนั้นด้วย

3. ผลคะแนนการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพระพุทธรูป เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากการจัดกิจกรรมโดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ เป็นการฝึกให้เด็กได้พูด ได้เปล่งเสียงออกมาจากการท่องคำคล้องจอง การสนทนาจากเรื่อง และการเล่าเรื่องจากภาพเป็นกิจกรรมประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งส่งผลต่อทักษะการพูดของเด็กแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปานใจ จารุรัช (2548, น. บทคัดย่อ) ที่ได้พัฒนาชุดคำคล้องจองประกอบภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมด้วยชุดคำคล้องจองประกอบภาพ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

จากประเด็นการอภิปรายผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเห็นว่าการนำคำคล้องจองมาประกอบภาพมีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัย เนื่องจากคำคล้องจองประกอบภาพสามารถสนองความต้องการทางธรรมชาติ ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก ช่วยให้เด็กใช้ภาษาได้ดี และใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การใช้คำคล้องจองในการจัดกิจกรรม ควรเลือกคำคล้องจองที่เกี่ยวข้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่ต้องการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อช่วยให้เด็กสามารถจำเนื้อหาและเรื่องราวได้รวดเร็วขึ้น

1.2 นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาพฤติกรรมเด็กมีปัญหาในการพูด ได้แก่ ฟังผู้อื่นพูดจนจบและสนทนาโต้ตอบสอดคล้องกับเรื่องที่ฟัง เล่าเรื่องเป็นประโยชน์อย่างต่อเนื่อง อ่านภาพ สัญลักษณ์ คำ พร้อมทั้งชี้หรือกวาดตามองข้อความตามบรรทัด เพื่อช่วยให้ครูผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมแก่การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยในด้านอื่น ๆ เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมุติ การเล่านิทาน เพลง เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาผลของการจัดกิจกรรมคำคล้องจองที่สัมพันธ์กับพัฒนาการทางด้านอารมณ์

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ คชนองเดช. (2554). *สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดน ภาคใต้*. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- กรมวิชาการ. (2540). *หลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540*. กรุงเทพฯ: CURSUA ลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2541). *แนวการจัดกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนก่อนประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). *การเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน 3 – 5 ขวบ*. กรุงเทพฯ: โชติสุขการพิมพ์.
- คณิตศร ตรีผล. (2550). *การใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช).
- เครือรัตน์ เรืองแก้ว. (2554). *หนังสือชุดร่ำภาษาไทย “คำคล้องจอง” (พิมพ์ครั้งที่ 17)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นนทพันธ์ ภักดีผดุงแดน. (2546). *เราจะข้ามภพข้ามชาติ We shall overcome*. กรุงเทพฯ: วี อินเทอร์เน็ต ฟรินท์.
- ปานใจ จารุรัช. (2548). *พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- กรมวิชาการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2541). *การวัดและประเมินแนวทางใหม่ : เด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สาขาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภา วงศ์พลับ. (2555). *การส่งเสริมทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้หนังสือนิทาน*. ฉะเชิงเทรา: ม.ป.ท.

ผู้เขียนบทความ

คุณวรรณิภา เรียงกลาง โรงเรียนบ้านพระพุทธ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 2 จังหวัดนครราชสีมา อีเมล Vannipha142536@gmail.com